

искалъ да го възнагради, но дѣдо Иванъ скромничко му казалъ: „Азъ знаахъ че тѣзи пари не сж твои и че и ти служишъ за да прѣхранишъ домочадието си; мене ми стига сега тая надежда, гдѣто въпрѣки голѣмата си бѣдность, азъ можахъ да сторя една добрина—да спася единъ бѣденъ человекъ отъ грозно наказание“.

Р А З Н И .

ЕСОПЪ И ПЖТНИКЪ.

Баснописеца Есопъ, *) като се расхождалъ по полето, стигналъ го единъ пжтникъ и го запиталъ :

— Колко ми трѣбва още да вървѣхъ, за да отидѣ въ селото Н. ?

Есопъ му казалъ :

— Върви !

— Та азъ знаахъ, че трѣбва да вървѣхъ, но искамъ да знаахъ кога ще стигна въ селото Н.

Есопъ пакъ нищо не му отговорилъ, а отново повторилъ :

— Върви !

Този человекъ трѣбва да е лудъ или пиянъ, си пѣмислилъ пжтника. За това, той нищо не го попиталъ вече, а си продължилъ пжтя. Когато пжтника изминялъ нѣколко крачки, тогава Есопъ го настигналъ и му казалъ :

— Ти ще стигнешъ за единъ и три четвърти часа въ селото Н.

Пжтника зачуденъ, се обърналъ и го запиталъ :

— А защо по наврѣдъ нищо не ми отговори, като те питахъ ?

— О, човѣче, отговорилъ му Есопъ, ти си билъ много чуденъ ! Че какъ мож да ти кажа кога ще стигнешъ, до като не видишъ бързината на твоя ходъ !

Есопъ е грѣцки баснописецъ.